

19 Desembre de 1926

Val: 30 cèntims

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

NADAL HONGARÉS,
dibuix per SZATHMÁRY

FOTOS-RADIUM

Especialitat en treballs fotogràfics d'art, comercials, a l'oli, aquarel·la, pastel·l, arcograf, &

ESPECIALITAT EN RETRATS PER A LA MAINADA

PASSEIG DEL TRIOMF, 9 i 11

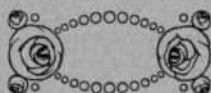
BARCELONA - Poble Nou

Cinema Catalunya

CARRER CATALUNYA (entre Enna i Llull) / POBLE NOU

Gran Saló de Moda

EXCEL·LENTS i VARIATS
PROGRAMES DE PEL·LÍCULES
DE LES MILLORS i MÉS
ACREDITADES MARQUES

POBLE NOU

PERIÒDIC QUINZENAL

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ:

CARRER DE LOPE DE VEGA, 7, BAIXOS - - - BARCELONA (POBLE NOU)

SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, trimestre 1'50 ptes.
Ibèria, un any. 7'50 »
Estranger, un any. 12 »

Número solt: 30 cèntims

S'admet col·laboració en vers i prosa.—Dels treballs publicats són responsables llurs autors.—No es retornaran els originals, es publiquin o no.—Anuncis segons tarifa

SURT EL PRIMER i TERCER DIUMENGE DE CADA MES

FANTASIA NADALENCA

EUS ací que en encarar-nos amb les quartilles per parlar, tradicionalment si més no, del naixement de Jesús, hem pretès defugir aquell caire d'apologista enfarfegat que sols mena a tractar aquest esdeveniment amb una desmesurada inflació de retòrica sentimental, per lliurar-nos a cor què vols cor què desitges, a la nostra esbogerrada fantasia poètica que transcrivim fidelment:

«La nit era una campana tremolosa que vibrava del goig que vessava arreu pel naixement del diví Infant.

Els pastors tancaven les cledes i anaven pels camins gelebrits a adorar Jesús, nat en una vella establia de Bethlem.

Feien sonar la gralla i la cornamussa i era llur cor qui cantava.

Tres reis d'Orient hi anaven mig perduts.

Tothom volia dur una ofrena a Jesús.

Tota cosa tenia el bell pretext de celebrar el Nadal.

I vet ací que els àngels que volaven pel món escampant la nova del diví nou-nat, en una explosió d'entusiasme, començaren a poblar profusament l'espai de coets cèl·licament lluminosos.

El fred, del qual blasmaven arreu en aquella hora, sentí la pruïja d'exterioritzar també el goig que l'envaïa i, ardidament gentil i fantasista, gelà tots els coets que llançaven els alats missatgers, infantant del seu buf les garlandes d'estrelles tremoloses que enjoien la fosca.

Per això veureu que quan arriba la vetlla de Nadal, totes taladren més clares que mai el vellut de la nit. El fred somriu només i les esmola fins que devenen fúlgides com diamants».

Mètodes de treball

L'Henri Ford, el famós multimilionari ianqui, ha assajat en els seus tallers d'automòbils la jornada setmanal de cinc dies. Aquí segurament que avui no donaria resultat en cap mena de taller.

Paga a la gent no per la feina que els és encomanada, sinó per la lleugeresa i perfecció amb què l'executen. Té per al treballador la màxima consideració social i humana, i, com diu en el seu recent llibre «Hoy y mañana» és contrari, científicament, per norma, al treball feixuc. Procura sempre no carregar sobre l'home el que poden fer les màquines. Es tan aimant de la mecànica com de la dignificació i alliberament del treballador.

Tanmateix, després de més repòs, de més esbargiment, treballen més i millor en menys hores, i guanyen més. El treballador nordamericà assolix ràpidament una vida superior, envejable a Europa.

Aquí, de moment, aquestes coses no poden donar resultat, perquè no hi ha utilitatge ni tan sols s'han escatit els mètodes de Taylor. No hi ha capacitat. La joventut que podria i tindria d'estudiar-ho, no té temps.

Són una mena de joves que, entre fer veure que fan quelcom entrebancant en els tallers o despatxos dels seus progenitors, el veraneig pretenció i tèrbol a l'estiu, el *dancing*, l'auto, no per treballar, sinó per anar depressa i no fer res, les venedores d'amor i altres falòrnies que converteixen a molts en detentadors de la riquesa; entre unes coses supèrflues i altres dissipadores de les energies, no tenen temps per a res. Com en tot, hi ha excepcions.

Es una llàstima que en el nostre país molts fills de casa bona neixin ensenyats. Els mateixos papàs, sense donar-se'n

compte ho proclamen. Després aquests papàs, si no es moren prematurament, rectifiquen llur opinió.

El contingent normal de gent en atur forçós està en relació amb el nombre de vagarosos rics, i tots els que no fan res o poca cosa són partidaris, per als altres, de la jornada de treball superior a les 48 hores.

Pel que es comprèn, els nordamericans en tots els ordres de treball procedeixen amb mètode. Primer concebeixen l'obra, després el pla i, una volta ben madurat, van de dret a la seva execució amb sorprenent cel·leritat.

En el nostre país no solem actuar així pels motius esmentats; però, com hem dit abans, hi ha casos excepcionals. La prova més avinent és un cas d'actualitat: la Plaça de Catalunya. Un projecte ben concebut de bell entuvi. Ni una sola contrarietat, ni una sola rectificació, rapidesa i baratura. Es una obra que en mans d'altra gent hauria repercutit en un augment en les cèdules.

No tindria res d'estrany que els Estats Units ens discutissin l'origen de l'autor de l'obra al·ludida, malgrat estar acostumats a les coses extraordinàries. Hi ha qui diu que el President Coolidge l'ha cridat per a la reconstrucció pel «Sistema Ràpid Nebot» de les ciutats de l'Amèrica del Nord enderrocades pel temporal fa unes quantes setmanes.

ENRIC DIUMARÓ

COMPREU! PROPAGUEU!

SUBSCRIVIU-VOS A

POBLE NOU

Al poeta Salvador Perarnau

La dansa de saló

DISCRETAMENT, sense que fos notada la maniobra, vaig fer sortir el meu amic del saló dels Rocabrunes. Vaig menar-lo al jardí i ens assegüem a un banc que es trobava isolat de tota orella furtiva.

Després de fer-li prendre aquestes prèvies mesures, el meu amic va mostrar-se bastant alarmat. Fins que va dir-me:

—Què és el que fa el cas, de fer aquestes desacomunades precaucions?

—Julieta, ta promesa! Quan tu et trobaves jogant al «pòcker», fa un quart tot just, l'he vista en amical i franca conversa amb En Pallús. Tot seguit m'ha estranyat aquesta amistat amb aquest subjecte del qual alguna vegada tu mateix m'has contat coses molt sospitoses... però ho he atribuït a un excés de gentilesa de la teva Julieta.

En arribar aquí, el meu amic s'entortolligà nerviosament les mans d'impaciència per a saber-ho tot...

—Continua! —va dir-me.

—En acabat he vist que ell se l'arredossava als seus braços i que ella no protestava pas. He seguit observant-los i llurs galtes enceses eren ben a frec l'una de l'altra; i encara això anava acompanyat d'un convuls bellugueig de cames, moviments que he deduït no eren pas d'una honestetat molt sana...

—Prou, amic! No veus com boten pel meu cap les més esgarrioses fúries...?! —

Mon amic va llençar desesperades imprecacions molt semblants a les d'Otello, el pobre moro que els cristians feren anar de cap per les parets.

Vaig persuadir-lo que, de darrera la cortina estant, podria veure pels seus propis ulls la frivolitat i coqueteria de la seva Julieta. Posats a l'aguait, els músics començaren a tocar i l'escena es repetia punt per punt, tal com jo l'havia detallada.

—Què te'n sembla? —vaig preguntar-li.

—Però no veus que balla el «Xarleston»?!

—On meno el pas? No ho sé ni m'amoïna; jo vaig seguint la meua ruta avant i ningú no em detura ni sé quina fita tindrà el meu fat de caminant.

Jo vaig pel món fugint de tots els homes, que sols encarnen esperits mesquins; i em plauen més les flors i les aromes que perfumen i enjoien mos camins que no pas el neguit de convivència que senyoreja en els agrupaments dels homes recelosos, plens de ciència per a infligir-se mutuels turments.

Jo faig oblit de totes les misèries que omplen la copa de la gran ciutat, i oblido passions i oblido dèries que satisfan només la vanitat.

Que a mi em plau més petjar l'alta muntanya veure el floriment verd dels conreus [ya i tenir sols la lluna per companya i sentir dels torrents les fondes veus.

Veure el vestit de seda de l'albada i el sol lluint com un immens brillant i la volta del cel incendiada i l'estel tremolós i vigilant.

Passar belles estones en les comes tot guaitant els remats prenent el sol, collí amb el braç les ivorines pomes i sentir el vellut del flabiol.

Adormir-me dessota l'estelada tenint per jaç un camp de blat o mill i per cançó una font d'aigua argentada i la sonoritat alta del grill.

Veure la rella penetrant la terra i els vaillets fent llurs jocs en els carrers i oir l'eco tramès de serra en serra dels cants mig ensenyats dels tráginers.

Aquest és mon camí i la meua joia; cançons i jocs, i fruita i flors i sol i horitzons nous i llums i veus de noia i crits d'infants i ocells alçant el vol i mil coses, encara, que corren i et fan riure i cantar fins no sé dir i que els teus ulls de llusors emplen i que sembla que el pit vulgui florir! —

XESPIR

s. ROCA i ROCA

ESCOLES del CENTRE MORAL del POBLE NOU

(CONSAGRADA AL SAGRAT COR DE JESÚS)

Carrer Pujades, núms. 176 i 178

Escola Graduada

Classes de Pàrvuls, Preparatori, Elemental i Superior

Classes especials diurnes i nocturnes de francès i anglès,
Teneduria de Llibres, Música, Dibuix linial i artístic i Pintura

Classes nocturnes pels obrers, de $\frac{2}{4}$ de 8 a les 9 nit

PROFESSORAT:

Director espiritual: Mossèn Joan Planas, pvre.

Director: Antoni Perramon

Professors auxiliars: Josep Monçó, Josep Fors,
Palmira Capellades i Teresina Gili

Professor d'idiomes: Albert Hansen

Professor de dibuix: Daniel Noriega

Aquestes escoles estan dotades dels confortos higiènics i materials pedagògics més moderns, no escatimant-se cap avantatge tant en l'ordre moral com material que siguin convenient als alumnes.

Una rifa da

Històric

EN un poble de l'alt Pirineu català, trist, isolat, sense mitjans de comunicació amb la resta del món, car sols s'hi podia atansar per un mal camí de ferradura que anava a Olot i d'on distava set hores, hi havia dues botigues en les quals s'hi venia de tot: pa, vi, cafè, roba, carn, etc. etc.; és a dir, cada una era un mercat de tot i entre les dues assortien tot el poble a l'ensens que eren tota la vida dels seus habitants. Tot quant d'importància tenia per a ells, allí es resolía, es fomentava i criticava, i el més greu del cas era que entre els dos establiments hi havia una guerra a mort; la meitat dels veïns eren addictes a la botiga d'en Pau i l'altra meitat ho eren d'en Tòfol, havent-hi entre els contricants moltes disputes que moltes de vegades arribaven a greus conflictes.

Un any, en apropar-se la rifa de Nadal, en Pau va comprar un dècim per a dit sorteig i va repartir-lo entre els seus parroquians donant-los-hi una participació de poca quantitat. Vingué el dia del sorteig i per referències del Secretari del poble, que era l'únic que tenia diari, va assabentar-los que dit dècim havia estat premiat amb la segona sort. No cal dir-vos l'alegria que això va causar entre tots els que hi jugaven; però, quan en Pau va determinar anar a cobrar dita sort, per més que cercà arreu el dècim no el va trobar enlloc. Desesperat i boig i amb desig de quedar bé amb els seus parroquians, va tornar a cadascun d'ells l'import que hi tenien invertit, la qual cosa, però, no sigué prou perquè no se'n ressentís el seu crèdit i reputació entre els seus parroquians. I la més greu cosa fou que molts d'aquests es feren partidaris de l'altra botiga i, per tant, amics d'en Tòfol.

L'any següent, la botiga rival, tant per mofa com per venjança i més que tot aconsellat pels seus addictes, en Tòfol també va comprar un dècim del sorteig de Nadal i el repartí, a l'igual que en Pau, entre els seus parroquians. Un vespre els convidà a tots perquè anessin a la botiga, i quan els tingué reunits desenterrà el dècim del fons de la cartera, i tot mostrant que era el número 12328, agafà un pot de pastetes, l'empastifà ben bé pel darrera i l'enganxà a la porta del celler que donava a la botiga prop del taulell, tot dient:

—A casa no hi ha por que es perdi el dècim; tots el veureu cada dia, car estarà sempre a la vista de tothom!—

Arribà el dia del sorteig i també pel Secretari, qui amb el diari a la mà corregué a casa d'en Tòfol, hom sabé que el número 12328 havia estat premiat amb la primera sort. No pretinc descriure el xibarrí que hom va armar; tots els participants anaven a casa d'en Tòfol per a comprovar la bona nova; tot eren crits, rialles, estretes de mà, abraçades i altres expansions i en Tòfol convidava a veure a tots els que ho volien. Aprofitant aquests moments de joia molts d'ells demanaren diners a compte del que els tocava i seguidament eren complaguts repartint-se així moltes pessetes.

S'ajuntaren la majoria dels participants del dècim per a determinar el dia que s'aniria a cobrar-lo i s'acordà que fos el dissabte vinent, tot fent-ne depositari al Secretari, ja que ell, com home de lletres, era el més indicat. Tot seguit i amb molta de cura anaren per arrancar el dècim de la porta on estava clavat... però, tan bé ho estava, que no hi hagué manera bona ni mala de desenganxar-lo sense que no es fes malbé. Tot foren exclamacions i juraments, criticant-se de passada al pobre Tòfol per la seva infelixa idea; per últim varen convenir que agafarien la porta, la carregarien damunt d'un matxo i la porta-

rien a l'Administració de Loteries, i que l'agent ja determinaria què s'hauria de fer.

El dissabte escollit, de bon matí i acompanyats de la majoria del poble, marxaren a cobrar el dècim premiat, portant la porta on romania aquest clavat carregada al damunt d'un matxo i ben embolicada. No cal dir que volgueren anar-hi quasi tots els que hi tenien part, els uns per desconfiança, els altres per passar un bon dia i molts per curiositat.

Després de moltes peripècies i fatigs durant el camí, arribaren a la població on estava l'Administració de Loteries, cridant l'atenció dels vianants en veure aquella comitiva. En ésser davant l'Administració, descarregaren la porta i, com que era molt ample, no la pogueren entrar; allavors dos o tres entraren i digueren a l'agent el que feia el cas, contestant aquest que si el número era a les llistes oficials que ell tenia, no hi hauria cap inconvenient que fos pagat, encara que es tindria que consultar a la Direcció.

Sortí l'administrador amb les llistes a la mà. Acompanyat de tots els esguards miraren el dècim i vegeren que en la llista oficial hi havia premiat el número 12328 només que amb una sort petita i que, per tant, havia estat una equivocació d'impremta del diari.

Suposo que els llegidors es faran cabal càrrec del desengany i fràsals que causà això als participants del dècim; tot foren malediccions i impropèries; els uns donaven la culpa a en Tòfol, altres al Secretari i altres al Govern.

Tots moixos, escorreguts i malhumorats, s'entornaren al poble maleint-ho tot. A hores d'ara, segons hom diu, en Tòfol encara no ha cobrat cap dels diners que va deixar a compte del premi i, a més, la majoria dels que hi jogaven ara són parroquians d'en Pau.

JOSEP PACAREU i SALA

Nadalencia

La plana és tota nevada,
de l'ocell no s'ou el cant;
sols l'àngel de la mainada
amorosit va vetllant.
Una estrella escapolida
del zènit a mitja nit,
va corrent enfredorida
cercant un lloc arraulit.
I abans d'arribà el nou dia
ja ha trobat on passà el fred:
al recer d'una establia
i en el front del Jesuset.

M. MAGANYA

La noia rossa qui passa inconcient

Passava al meu enfront
mateix que una alegria:
mon zel agosarat
a pler bé la seguia,
i allí en el carrer llarg
mudat del sol del dia,
se la mirava el sol
que em dava gelosia...
Menava carrer amunt
que quasi se'm perdia;
cridant-la anava el cor
i el llavi s'hi dalia,
car, com un punt menut,
poc a poc es fonia.
Mes era tant el goig
que per ella sentia,
que en el meu pensament
una visió floria,
visió vaga i molt lleu
plena de fantasia...
Passava al meu enfront
mateix que una alegria.

EDUARD RIPOLL i SEGARRA

MOTS I FACÈCIES

La inspiració no cal cercar-la ni perseguir-la, car ve per ella mateixa. Això és sabut de tothom, i més d'aquesta classe de cervell privilegiat dels artistes.

Això ho corrobora, una vegada més, aquests mots d'un compositor de sardanes que viu amb nosaltres, ací al Poble Nou. És un home que tothora està disposat a parlar de les «seves» sardanes; si la conversa comença sobre política, termina invariablement sobre les «seves» sardanes, i si comença sobre el gust del cafè, també acaba sobre les «seves» sardanes, indefectiblement.

Aquest compositor, doncs, deia en certa avinentesa, diu:

—Em trobo dinant... i tot de cop deixo la forquilla, vaig al piano i em va sortir la sardana més bella de totes les que porto escrites, la sardana més inspirada, més melodiosa, més divina...—

* * *

La vida periodística està continuament exposada a perills innombrables. Ja sabeu que són forces els escriptors que, en pac de llurs judicis crítics, reben respostes de color més o menys morada al voltant dels ulls i han de suportar la *raó incontrovertible* del bastó enfellonit.

Un amic nostre—tan amic nostre que forma part corporal de nosaltres mateixos,—un dia va escriure un article àcid i meditat parlant del barbers. Dues setmanes més tard, en l'avinentesa de caldre-li fer-se rasurar el visatge, entrà a la perruqueria; mentre el bon dependent li llevava el pèl meticulosament de dessota el mentó, va aparèixer de sobte al saló, tot pelant una poma camosina amb un ganivet de postre, el propietari de l'establiment. En reconèixer el nostre amic com autor i signant de

l'article àcid, se li encarà decidit i el deixà materialment clivellat d'improperis, imprecacions i amenaces.

El nostre amic servà una actitud prudent; es limità a somriure lleument i a contestar amb tres o quatre mots vagues. Altrament, la seva posició no li permetia altra cosa, en aquell moment; un dependent que li tenia a flor del sotabarba la navalla tota freda i un Fígaro irat que empunyava un ganivet—de postre, sí—però amb una punta no gens tranquil·litzadora.

RIMS DE L'HORA

Les bones festes

Ja tornem, altra vegada,
com cada any que va passant,
a trobant-se a la Diada
que tant anem esperant.
És el dia que hom sospira
més fortament i amb delit
i els números molt remira
ple d'esperança i neguit.
Que els milions que duu la grossa
ballen molt pel pensament
per poguè apartar la brossa
que ens fa del viure un turment.
Puix que amb la «plata» aquests dies
—i tenint bona salut—
passarem més alegries...
que el que té el butxacó eixut.
Perxò en lloc de desitjar-vos
un «bon Nadal» amb torrons,
i molts galls per atipar-vos...
us desitjo uns «bons milions».
Voldria que la *rifada*
d'aquests dies de Nadal,
caigui aquí a la barriada...
que és segur no ens farà mal.
Sant Fortunat: fes que el premi
toqui a qui no té ni un clau,
que així estic cert que al teu gremi
hi entrerà

EL BIS-COMpte ARNAU

Miquel Silvestre, l'empresari més jove

MIQUEL Silvestre és l'empresari més jove de Catalunya. Això que deixem dit ho saben tots els empresaris d'espectacles de Barcelona i, per tant, res no diem de nou.

Tots el coneixem, aquí al Poble Nou,

Miquel Silvestre és emprenedor i atrevit. El seu atreviment el porta a signar contractes que més d'un empresari bregat hi trobaria cent «peròs». Ell, optimista, s'hi llança coratjós... encara que més d'una vegada se li presenti la realitat en forma

la qual cosa ens estalvia de fer-li el retrat. Direm, només, que és un jove alt i prim i ben proporcionat, de rostre afinat i ullerós i de port elegant i vivaç.

Més que vint-i-quatre anys, sembla que en tingui divuit. Malgrat la seva joventut i, per aquest motiu, la poca experiència,

de desfeta econòmica, com, no fa pas gaires mesos, li succeí en portar a la Societat L'Aliança del Poble Nou una companyia de «Ballets Russos».

Miquel Silvestre, l'empresari més jove de Catalunya, té al seu càrrec l'explotació del «Gran Teatre Casal Principal», de Vi-

la franca del Penedès, el teatre considerat el més gran de la nostra terra, puix que els seients de pati arriben al nombre de tres mil. En aquest teatre han desfilat i desfilen tots els gèneres escènics, de les varietats a l'òpera, passant per la revista de gran espectacle. Una mostra de l'atreviment del qual hem fet esment, és la de contractar per aquest teatre les parts bones de les companyies que passen pel «Gran Teatre del Liceu» de Barcelona, amb seixanta professors d'orquestra i amb el reputat mestre Josep Sabater al davant.

A més, també és empresari del teatre «Tivoli» del Vendrell, important i molt espaiós.

Actualment Miquel Silvestre—el qual ens havíem oblidat de dir que és fill del Poble Nou,—és l'arrendatari del cinema de la nostra Societat L'Aliança.

Les condicions del contracte—segons ell mateix ens diu fent conversa al cafè de l'esmentada Societat,—no li permeten desenvolupar desseixidament tot el pla d'espectacles que porta concebut. Afegeix que caldria reduir-li les despeses generals que

actualment satisfà i, sobretot, suprimir totalment el percentatge sobre la recaptació del taquillaatge que li cal pagar a l'entitat a cada sessió. Això no ho troba just—diu,—puix que fóra lògic que, a canvi de l'entrada franca com té el soci—més de 1.400 socis!—no se li hauria de cobrar cap diner. «Una cosa cal que vagi per l'altra». Afegeix també que, durant el poc temps que explota aquest cinema, porta perdudes unes nou mil pessetes. —Si jo tingués possibilitats de només salvar-me, us asseguro que portaria a L'Aliança les millors cintes de l'art mut i de les varietats cotitzables. Ja sabeu que ara he signat contractes dels més importants films de l'acreditada marca «Prodisco» i també de l'excel·lent «Paramount», els quals porto al Poble Nou tot seguit que acaben de projectar-se al «Coliseum», de la Ciutat Comtal. Jo puc portar els més variats i bons programes, però...—

Però... és tard—les dues del matí,—i el cronista, mig mort de son, clou la interessant conversa amb una amical encaixada.

FAN-FAN

A una núvia

A Teresina Bach

Amb la flor de tarongina
El bell símbol de l'amor,
Vós, avui, gentil Teresina,
Heu guarnit el vostre cor.

Del jardí de les poncelles
us n'ha tret un aimador.
Oidà!, com clou les parpelles
La sageta de l'amor.

Bentost rosa espatanada
Devindreu en el jardí.
Què hi fa si sou ben amada?
Sereu rosa per teixir.

Per teixir la poncellina
Que serà tot vostre anhel,
I que, igual a vós, Teresina,
Tindrà el fulgor d'un estel.

El foc de l'amor és gràcil
I cremant es fa caliu;
Al seu escalf devé fàcil
La florida del bell niu.

Dos cossos en una vida
I un ben etern paradís;
Veig la vostra llar florida,
Tot l'any, amb el vostre encís.

AGUSTÍ METAU

N a d a l

El cel d'aquesta nit és un brillant,
ni un sol estel té closa la palpebra.
Hi ha un plor de nadaló dins la tenebra.
Sota els estels tots els camins es fan
acollidors per 'nâ adorar l'Infant
nascut com un rosa en mig del gebre.

Diu la simbomba una cançó gentil,
(la fosca de sentir-la es meravella).
Riu el cor del pastor com una estrella
dins la corranda enjogassada, humil
del flabiol. El tambori infantil
s'inventa una manyaga cantarella.

Les estrelles exploten de claror,
la més bonica al Naixement devalla.
Tothom hi va amb el cor per presentalla:
quí amb una dolça mica de cançó
quí amb el tresor que cap dins el sarró
i més xic que l'estel més xicarró
Jesús ve al món dins un breçol de palla.

XAVIER BENGUEREL

CARNICERIA

PERE MASDEU

Carrer Navas de Tolosa, 103 :: POBLE NOU

ESPECIALITATS:

BADELLA :: MOLTÓ :: CONILL
POLLASTRE :: GALLINA
PORC :: BOU :: OUS FRESCOS

PREUS REDUÏTS!

A N E U - H I !

La tristesa del vençut

A casa seva són pobres, però ell, com que treballa en un despatx, ha d'anar vestit de llana «a la dernière» per cada dia, i dur sabates ben lluentes i mitjons de seda ben elegants i guants de pell i camises i corbates flamants.

Ell surt totes les nits, i no precisament va només a passejar una estona, sinó que passa el temps amb els seus companys, al joc o al cinema. Ell malgasta tant com té i, quan no té, manlleua. Creu, també, que fa molt *dandy*—segons ell diu,—fumar cigarretes egípcies i donar tombs amb taxi de tant en tant.

Per anar a la festa major d'algun poble veí, malgrat hi hagi tren o autòmnibus, ell, amb els seus companys que són com ell, ha de llogar un auto. Fa més distingit.

D'amic fixe o íntim, no en té cap. Acostuma anar amb els qui són més rics que ell. De vegades va a divertir-se, a fer disbauxes, amb els fills d'algun fabricant adinerat, i com que es tracta de no fer el ridícul, gasta; gasta el que té i el que no té, però frueix i riu...

Es que encara no està vençut.

* * *

Es el darrer dia de mes d'un mes qualsevol. Són dos quarts de nou del vespre. Ell i els seus companys de treball, estan treballant de fort. A cop d'ull sembla que treballin de gust; en realitat, no és així.

Se sent la veu aspra del burgès que diu:

—Apa, de pressa, de pressa! A veure si enllestiu això, abans d'anar a sopar.—

Són dos quarts de nou i només parla d'anar a sopar, quan l'hora de plegar era les set. I treballen mitja hora més, amb

braó i en silenci sols interromput per la veu del burgès que dóna ordres. Per fi, aquest, a les nou murmura:

—Bah! Pleguem, pleguem! No és possible... i convé tant!—

Va a l'escriptori, obre la caixa de cabals i en treu els plec amb la mesada de cadascun i els reparteix. Aleshores sorgeix l'esclau voluntari:

—Escolti, senyor Berenguera. Si vostè vol, podem tornar una estona en havent sopat. No us sembla, nois?—

Tots els altres fan un gest afirmatiu i el bon burgès somriu complagut:

—Si no us fa res... Convé tant, sabeu?

—Si, senyor, si. Tot seguit que haguem sopat, tornarem una estoneta... Passi-ho bé, senyor Berenguera...—

En ésser al carrer, cadascú s'adreça a llur casa a bon pas. Ell, el «nostre» dependent, pel camí, malhumorat, desclou el plec de la mesada i en treu dos bitllets de cent pessetes. La seva mà, crispada, els estreny; els ulls li brillen d'estranya manera i dels seus llavis s'escapen uns mots:

—Quaranta duros... Miserable!—

* * *

Hi ha crisi de feina. Tothom espera que d'un dia a l'altre li diguin que plegui. Ell, ja ho sap que no hi ha feina, però com que encara treballa continua malgastant com sempre.

Per fi, ve el dia fatídic que el seu burgès, aquell bon burgès que quan tenia feina el feia treballar dotze hores diàries sense no pagar-li res més que la miserable mesada, li comunica que amb molt de

sentiment seu es veu obligat a prescindir dels seus serveis, car com que no hi ha feina...

Ell calla; no té el valor suficient per dir-li a la cara tot el que en aquells moments passa pel seu pensament...

La primera sotragada la rep quan ja fa dies que es passeja tot buscant feina per aquí i per allà, amb la resposta negativa per tot arreu, i quan el vestit i les sabates i el capell i les camises i els guants es van fent vells i no albira la possibilitat de trobar diners enlloc per comprar-ne de nous.

Amb la vergonya que passa en veure que és una càrrega per la seva família, la qual prou penes té per mantenir-se ella sola, ja no gosa a dir que s'hauria de comprar això o allò perquè està fent el ridícul pel carrer. I si alguna vegada deixa insinuar que li calen unes sabates noves, el desarma la veu suplicant de la seva mare—la qual té tant de sentiment o més que ell,—que li diu quasi plorant:

—Fill meu, estalvia tant com puguis!—

I així li entra la tristesa, la gran tristesa dels vençuts.

Entre setmana ja no surt i a la festa té de passar per la humiliació que la seva pobre mare, a cura de grans sacrificis, li lliuri dues o tres pessetes perquè pugui divertir-se.

Divertir-se! Vet aquí una paraula, ja, sense significat! Els seus propis amics; és a dir, amics no, car d'amics veritables mai no n'havia tingut; els seus propis companys ara s'aparten d'ell i es riuen descaradament de les seves sabates foradades, dels mitjons vells i sorgits, del vestit passat de moda i lluent... I ell calla, calla com sempre, mentre a la gola li puja una amargantor que és la tristesa del vençut que li va guanyant poc a poc la mica de voluntat que tenia...

Passen mesos i mesos i el treball no apareix per cap cantó. Ja, en el llindar de la desesperació, es promet interiorment apartar d'ell totes les vanitats i posar-se a treballar amb la cosa que primer surti... però rumia un xic i veu que la seva dignitat no li permetria fer segons què davant d'aquells companys seus. No podria suportar les seves despiatades burles.

La gran tristesa que s'ha apoderat del seu ser, l'indueix a reflexionar i quan recorda que temps enrera malgastava tot el que guanyava sense pensar amb el deure que tenia de mantenir als que li havien donat vida... plora de remordiment. I quan pensa amb aquell burgès que tan iniquament l'explotava i que el feia treballar deu o dotze hores per donar-li quatre quartos només, plora de ràbia.

I amb la reflexió augmenta considerablement la tristesa del vençut, i també la rancúnia a les injustícies, a l'horror a la misèria que ja té al damunt, a la vergonya d'ésser inútil a la societat...

I per dins del seu cap, d'aquell cap que tindria d'ésser ple de joventut i d'optimisme, passa furient com un llamp una idea sinistra... El suïcidí!

AMADEU SOGAS

Cafè de L'Aliança

CARRER WAD-RAS, BAIXOS

XACOLATES

SANDWICHES

PASTES

LICORS

RESSOPONS

La imitació

UNA de les causes majors que priven el desenrotllament ràpid del progrés, és la imitació.

Si esguardem la societat en conjunt veurem que, apar unes quantes dotzenes d'individus de caràcter propi i d'idees i de fets originals, el vulgus va seguint amb hegemonia el camí traçat.

No hi ha ningú que provi d'allunyar-se dels altres; tampoc hi ha qui avanci i desafi l'ortodòxia.

La imitació es veu per tot. Jo i vosaltres ens guardarem bé prou d'exposar una idea nova sobre la marxa de la societat.

De primer antuvi, ultra tèmer el fracàs i el ridícul, semblarà que ens aïllem completament dels nostres amics i de tot ço que ens envolta.

Ens han clavat entre cella i cella la tradició dels altres homes; els vells ens parlen de l'experiència com a fi i índex de totes les causes, i els llibres ens contenen de vegades quatre veritats (?) històriques i àdhuc científiques, però no ens diuen, ai las!, les veritats que resten, per a poder veure un horitzó il·luminat. Algú objectarà, potser, que no som pas a la perfecció. Decididament m'hi avinc.

Jo, però, puc fer constar que molta de la perfecció que ens manca és deguda al vici d'imitació que ens comprèn.

No puc menys de constatar que moltes de les gestes clàssiques han servit fins avui i serviran endavant per a la formació i ensinistament de certes obres.

En aquest cas tota avinentesa, tota tessitura que s'abeuri d'aquelles fonts, s'encomanarà del seu gust; i si fessin tant de profit, esdevindrà dit objectiu una altra font, a la fi, però de diferents aigües.

El clàssic original no va imitar d'altri la seva obra; qui sap si va recolzar-hi, i en aquest cas no vol dir pas que s'hi aturés,

sinó que s'excel·lí encertadament o equivocadament i féu triomfar son geni.

En el terreny on ens hem situat, mig emmetzinats per una faisó de viure fictici, la part íntegra de vida pròpia que ens resta, o sigui el temps que no hem perdut ni perdrem en les cabòries casolanes, en els luxes, en els plaers, en les enveges, en els orgulls i àdhuc en els vicis, procurem de transcórrer-la a imitació d'altres éssers la manera dels quals trobem acceptable.

De tant en tant, un revolucionari —aquest és l'adjectiu que li apliquem,— ens sacseja de la letàrgia i ens parla de noves lleis.

Si de cas triomfa, l'imitem en doctrina; si no triomfa, cau per sempre més en la immensitat de l'oblit.

La massa imponent del poble camina, però d'esma; cadascú imitant i seguint les passes que el company del davant, del darrera o dels costats, imita d'un altre,

PLINI

D'un magnífic roserar
una rosa jo he collida
i així li he robat la vida,
ja breu, del seu viure clar.
Les roses en el roser
que encara poncelles són,
vénen contentes al món
sense saber què han de ser.
Mes un cop ja són descloses
i a plena vida han eixit,
moltes d'elles s'han marcit
veient el món i ses coses.

VICENS FERRER

*Aquest número de POBLE NOU
ha estat passat, prèviament, per la
censura.*

URBANITZACIÓ I MILLORES

Arbres.—La «Unió de Propietaris i Industrials del Districte X», preocupant-se de l'embelliment a l'ensens que de la urbanització de la nostra barriada, ha presentat a l'Ajuntament les corresponents mocions interessant la col·locació i reposició d'arbres als següents carrers de la nostra demarcació: Carrer Ali-Bei, des de Castillejos a Llacuna; carrer Almogàvers, des de Dos de Maig a Luchana; carrer Pallars, des de Pere IV a Luchana; carrer Pujades, des de Luchana al Passeig del Triomf; carrer de Llull, des de Llacuna a Padilla; carrer Enna; carrer Wad Ras; carrer Castillejos, des de Pujades a Llull; carrer Igualtat, des de Pere IV a Pujades; carrer Dos de Maig, des de Pere IV a Wad Ras; carrer Independència, des de Ali Bei a Pere IV; carrer Catalunya; carrer Luchana, des de Vilanova a Llull; carrer Naves de Tolosa, des de Pallars a Pujades; carrer Espronceda, des de Pujades a Llull; carrer Lope de Vega, des de Pallars a Taulat, i altres.

Fóra molt convenient que l'Ajuntament aprovés força aviat aquestes mocions d'interès per al nostre Districte.

Visita municipal.—El dissabte passat, dia 4 del present mes, a petició del senyor Tomàs Burrull, president de la «Unió de

Propietaris i Industrials del Districte X», les autoritats municipals visitaren el futur emplaçament del pont del carrer d'Almogàvers i l'encreuament dels carrers del Bogatell, Marina i Pere IV, on, previ esfondrament d'unes velles barraques —segons digué l'esmentat senyor Burrull,—podria fer-s'hi una bella plaça.

Aquest és, precisament, el lloc on ens referíem el passat número, en aquesta mateixa secció, per a regular el trànsit del Pont dels Angels i evitar els perills als quals estan continuament exposats els carruatges i els vianants, a l'ensens que s'obtindria el descongestionament sempre compacte d'aquell indret.

Trobem encertadíssima la idea de construir una plaça en dit lloc del Pont dels Angels i celebrariem que fos una immediata realitat.

Arranjament de carrers.—Hom ha destinat una brigada d'obres municipals per tal que recorri el nostre Districte i que vagi arranjant els carrers que siguin necessaris.

Fóra un gran encert que l'esmentada brigada s'arribés als carrers de Bach de Roda i Lope de Vega, entre Enna i Taulat, segura que hi tindria feina de debò i de gran interès ciutadà.

COMPRESSORS D'AIRE
BOMBES DE BUIT Sistema "Planché" patentat
Grans rendiments - Grans pressions - Preus interessants
FILL d'E. BRUGUERA
CARRER RIERETA, 28 TELÈFON A 3772

CARNET DE NOVES

En aquestes vigílies de Nadal i de Cap d'Any, la Redacció de POBLE NOU té el plaer de felicitar els seus lectors tot desitjant-los-hi unes ben felices festes i un any nou força pròsper.

Sastreteria Model de J. M. Campdesunyer
Gran assortit de gabanyos i trajes d'última novetat.
Wad-Ras, 232 (enfrent Cafè Aliança)-Poble Nou

El doctor Antoni Castella, bon amic nostre, ens prega que fem públic que, tots els diumenges, de les 9 a les 12 del matí, visitarà gratuïtament tots els malalts que acudeixin.

L'adreça és Plaça de la Unió, n.º 6, enfrent el Mercat.

Centre Moral del Poble Nou

Tres úniques representacions de «L'Estel de Natzeret», els dies 25 a la nit, 26 i 1 de Gener a la tarda

Diumenge va celebrar-se al local de «La Unió Gremial», de Sant Martí, un homenatge de simpatia dedicat al seu digne president senyor Josep Aulet.

L'acte revestí extraordinària solemnitat i hi assistiren uns quatre cents començals, tots els quals testimoniaran a l'homenatge l'afecte del qual s'ha fet creditor per l'alt càrrec que li està confiat.

Teniu intenció de fer-vos una casa?

Ciment lent	a	1'70 ptes.	quintà
Calç hidràulica	a	1'70 »	»
Totxos	a	75 »	mil
Maons	a	65 »	»
Gravilla	a	12 »	m. cúbic
Sorra	a	9 »	»
Pedra	a	15 »	»

Adreça: les comandes al carrer de Catalunya, 82, i.º, 2.ª Telèfon S. M. 446

Remerciem a tots els simpàtics donants que, en aquests dies de properes festivitats, visiten la nostra Redacció fent-nos presents de calendaris, cigars, torrons, xampany i altres llatinadures pròpies de les Diades que arriben.

Tots els redactors agraeixen aquests obsequis infinitament.

Si voleu evocar la nit del naixement del Déu-infant, assistiu a les representacions que de «L'Estel de Natzeret» es donaran amb tota esplendor al **Centre Moral**

Hem rebut notícies del nostre amic, el tenor Pau Manyé, informant-nos de l'èxit de la seva actual «tournée» per terres de Tortosa, Castelló de la Plana i València.

Estarà de retorn a Barcelona per les properes festes de Nadal.

XAMPANY LINCOLN

Hem establert el canvi del nostre periòdic amb el setmanari «Nova Vida», de Llançà.

En la Reunió General Extraordinària, celebrada el passat dia 10 d'aquest mes, a l'Ateneu Democràtic Regionalista del Poble Nou, s'acordà procedir a l'arrendament del cafè de l'entitat, fins ara administrat pel seu compte.

També, compliment ordres de l'autoritat governativa, s'acordà la modificació de l'article segon dels estatuts generals de l'esmentada entitat regionalista.

Als infants

Si voleu quedar contents
de les festes de Nadal
neu a veure «Els Pastorets»
que fan al **Centre Moral**

Sembla que la Reunió General sospesa el dia 6 passat a la Societat L'Aliança, al començar el segon apartat de la convocatòria, serà celebrada de nou un dia d'aquesta setmana.

Braguers i Faixes de totes menes

Cotons, Benes i Glasses

ANDREU PADRÓ - Pere IV, 175

El nostre amic i dibuixant poblenoví Ramon Calsina, publica cada setmana uns humoristes ninots originals en el popular setmanari barceloní «L'Esquella de la Torratxa».

Afanyeu-vos a adquirir les localitats per anar a delectar-vos amb «L'Estel de Natzeret», puix se'n donaran exclusivament tres representacions al **Centre Moral**, les diades de Nadal a la nit, Sant Esteve i Cap d'Any a la tarda

Altra vegada hom ha atacat el periòdic POBLE NOU aprofitant Reunions Generals d'una societat de la barriada.

Davant la reincidència, comprovem que la ignorància va en augment.

Vins de Sant Sadurn de Noya

Olis - Xampany - Licors

Anissats de la Cambra Agrícola d'Igualada

JOAN ORPÍ - Venero, 16 - Poble Nou

El dia 8 d'aquest mes, diada de la Puríssima, tingueren lloc a l'església de Sant Francesc les noces dels nostres amics Miquel Monzó i Pepeta Tries, als quals desitgem una lluna de mel ben duradora.

«Trousseaux» complerts per a parts

Mitges de goma

ANDREU PADRÓ - Pere IV, 175

La Secció Coral «Clavé» de la Cooperativa Pau i Justícia, ha organitzat un gran festival artístic per la diada de Nadal, en honor i benefici de la Senyera de l'esmentada Secció.

Aquest festival consistirà en la representació de diverses obres escèniques, concert musical i vocal, recital de poesies, monòlegs, etc.

L'acte promet revestir extraordinari èxit.

Pel dia 29 del corrent ha estat fixada la data del casament de la filla del nostre volgut col·laborador el poeta Segimon Torradella, senyoreta Francesca amb el jove Josep Viladot, el qual se celebrarà a l'església de la Mercè.

Els endrecem cordialment la nostra enhorabona.

Grans representacions al **Centre Moral** del formós drama bíblic de luxós espectacle «L'Estel de Natxaret», els dies 25 a la nit i 26 i 1 de Gener a la tarda

Ha estat vivament sentida i deplorada la mort del jove i intel·ligent escriptor Joan Crexells, el qual traspassà el dia 12 del corrent.

Malgrat la seva juvenesa deixa remarcables treballs que l'acrediten d'humanista, hel·lenista i financer.

Descansi en pau.

Velluts i Blaus

per a mecànics, colors sòlids,
només ho trobareu a la

Sastreria Model de J. M. Campdesunyer
Wad-Ras, 232 (enfrent Cafè Aliança)-Poble Nou

Ens asseguruen que a mitjans de Gener, començaran a donar-se al Centre Moral, dotze lliçons d'apologetica a càrrec de l'il·lustre hel·lenista doctor Josep Me Llobera, Pvre. Aquestes lliçons tindran lloc el dimarts i dijous de 9 a 10 del vespre.

Xics i grans! No us descuideu d'assistir a les representacions de «L'Estel de Natxaret» que tindran lloc aquestes festes properes al teatre del **Centre Moral**

Del dia 11 d'aquest mes ençà, que ha estat governativament autoritzada la reobertura de la sala dels espectacles del Centre Moral, la qual feia uns dies estava closa per no estar degudament revisurats els plans de l'edifici de llur propietat.

Tintoreria d'A. Sastre

Dols en dotze hores-Especialitat en els encàrrecs
Passeig del Triomf, 58

A principis del present mes, fou agredit un redactor de «L'Eco de L'Aliança», portaveu de l'entitat del mateix nom.

Protestem enèrgicament d'aquest acte impropï, en nom del companyerisme de classe i pel bon nom de la barriada.

CARTELL POBLENÓVÍ D'ACTES I FESTES

Club Deportivo Júpiter

Diumenge, dia 19.—Partit de campionat contra la «U. E. Sant Andreu», camp local.

Dissabte, dia 25.—Mati, partit d'entrenament contra la «U. E. Sans», camp forà.

Diumenge, dia 26.—Mati, partit d'entrenament contra el «F. C. Badalona», camp local.

Societat L'«Aliança»

Diumenge, dia 19.—Tarda i nit, cinema.

Dissabte, dia 25.—Nit, ball extraordinari de Reglament.

Diumenge, dia 26.—Tarda, funció de Reglament, representant-se «La Mare».

Divendres, dia 31.—Nit, ball extraordinari de Societat.

Dissabte, dia 1.—Tarda i nit, ball extraordinari de Societat.

Ateneu Colon

Diumenge, dia 19.—Tarda i nit, ball pel quintet «Worsley».

Ateneu Democràtic Regionalista

Diumenge, dia 19.—Tarda, Sardanes.

Agrupació Excursionista Júpiter

Diumenge, dia 19.—Mati, visita al Vermouth Martini i Rossi.

Diumenge, dia 19.—Excursió a la Morella.

Diumenge, dia 26.—Tarda, Conferència i lectura de poesies pel poeta senyor Manuel Folch i Torres, i audició de Sardanes a piano.

Dissabte i Diumenge, dies 1 i 2.—Important Excursió al Cardoner.

Centre Republicà

Democràtic Federal

Dissabte, dia 25.—Nit, funció lírica, «La sultana del Marroc» i «Chateaux Margaux».

Centre Moral

Dissabte, dia 18.—Nit, cinema.

Diumenge, dia 19.—Tarda i nit, cinema.

Dissabte, dia 25.—Tarda, Sardanes.—Nit, «L'Estel de Natxaret».

Diumenge, dia 26.—Tarda, «L'Estel de Natxaret».

Divendres, dia 31.—Nit, Sardanes.

Dissabte, dia 1.—Tarda, «L'Estel de Natxaret».—Nit, cinema.

Diumenge, dia 2.—Tarda i nit, cinema.

Cooperativa «Pau i Justícia»

Diumenge, dia 19.—Nit, ball pel quintet «Argentina».

Diumenge, dia 26.—Nit, ball pel quintet «Royalty».

Dissabte, dia 1.—Nit, ball per l'orquestra «La Nova Armònica».

Diumenge, dia 2.—Nit, ball pel quintet «The Speteeck Jazz».

Cooperativa «L'Artesana»

Dissabte, dia 25.—Mati, gran concert matinal de 11 a 1 pel quintet «O'The Broadway Jazz».—Nit, grandios ball.

Dissabte, dia 1.—Mati, gran concert matinal de 11 a 1 pel quintet «O'The Broadway Jazz».—Nit, grandios ball.

G. LOSTE ISEFEN

PASSEIG DEL TRIOMF, 15 / POBLE NOU

Neules Superiors

Dipòsit dels acreditats
TORRONS de la "CASA
GALIANA", de XIXONA

CONTRA els CABELLS BLANCS **NEGRURA**

Senyora! No demani qualsevulla Tintura per a tenyir-se el cabell. Si té cabells blancs, vagi a les Perfumeries, Drogueries o Farmàcies que estiguin ben assortides i compri un flascó de **NEGRURA**.

Certes tintures fan malbé el cabell, embruten la roba i taquen el cutis. La **NEGRURA** no té cap d'aquests inconvenients, car la seva composició és a base de substàncies inofensives, però de positius resultats per aconseguir la coloració del cabell tot tornant-lo al seu color primitiu natural. Amb el seu ús tonificarà el cabell, evitarà que li caigui, farà desaparèixer la caspa i li servirà d'exquisit perfum.

Per a la neteja del cap, li recomanen també l'ús del sabó líquid de

ROSES CATALANES

encara que les persones que tenen el cabell blanc i usen la **NEGRURA** no les hi cal de rentar-se mai el cap, perquè amb l'ús de la **NEGRURA** sempre tindran el cabell molt net i molt suau.

De venda: Farmàcia Gibert, Passeig Triomf, 26 - Farmàcia
creu, Trafalgar, 68 i en totes les bones Perfumeries

RA LA CALVÍCIE V. ZADOR del CABELL **Marca NEGRURA**

D'èxit segur per a combatre les causes que originen la calvície.

Amb poques aplicacions es detura infal·liblement la calvícia dels cabells i amb el seu ús quotidià s'afirma i vigor els fol·licles, dels quals creix de bell nou una sedosa cabellera.

Pel seu perfum antisèptic i higiènic, és un tocador de cap fàcil i a la seva salut i estètica.

Gran Empresa de
Pompes Fúnebres

LA SOLEDAD

TORRENTS i C.^A, S.^{TAT} L.^{DA}

Centre: Aribau, 18 - Telèfon A. 51-77

Garatge: Carrer Muntaner, 356 - Telèfon G. 6265

CURSALS:

17 - Tel. S. M. 823	Casanova, 72 - Tel. A. 4930
- > S. M. 637	Urgell, 78 - > A. 4930
- > A. 5256	Burriana, 6, S. A. - > S. M. 823
	Consell Cent, 459 - > S. P. 2117

ulles a províncies i a l'estranger :: Embalsaments

xe :: SERVEI PERMANENT